

Alegerea și înălțarea lui David – 16:1-17:58 –

Samuel încă îl plângea pe Saul. Samuel îl iubise pe Saul ca pe sufletul lui și crezuse în el. Samuel cunoștea de asemenea îndurările fără margini ale Domnului și spera încă într-o posibilă reabilitare a lui Saul. Domnul însă privise adânc în inima lui Saul și știa că acesta nu se va mai smeri și nu se va mai întoarce să îl caute pe Domnul care-l înălțase. Plânsul lui Samuel ne aduce aminte de un paradox din cap. 15. Samuel spune pe de o parte despre Domnul, că nu se căiește și nici nu este om ca să-i pară rău, dar pe de altă parte sunt două pasaje în același capitol, care ne spun explicit că Domnului I-a părut rău și că S-a căit că a pus pe Saul ca împărat peste Israel. Deci, se căiește sau nu, Domnul nostru? Și da, și nu. Domnul Se căiește, dar în armonie cu principiile dreptății Lui. Știm din celebrul pasaj din Ieremia 18 că Domnul Se căiește de un lucru rău dacă omul se lasă de rău și alege binele, și Se căiește de un lucru bun dacă omul se lasă de bine și alege răul. Conform acestui principiu, Dumnezeu S-a căit că l-a pus pe Saul ca Împărat deoarece acesta s-a abătut de la calea smereniei și a îmbrățișat calea mândriei. Atunci în ce sens nu se căiește Domnul? Samuel insistă că Cel ce este tăria lui Israel **nu minte** și nu Se căiește, căci nu este un om ca să-i pară rău. Domnul Se căiește de multe ori, dar niciodată ca un om, care își calcă cuvântul și se răzgândește împotriva principiilor dreptății. Omul se răzgândește de multe ori din slăbiciune. El se căiește fără o motivație nobilă. Saul s-a răzgândit să-l omoare pe Agag, dar a făcut-o nemotivat și a sfidat angajamentul pe care-l avea față de porunca Domnului. Domnul însă nu este slab ca un om, și nici nu poate fi manipulat. Cel ce este **tăria lui Israel** este plin de demnitate și își respectă mereu Cuvântul și principiile. Domnul a decis pe baza neascultării lui Saul lepădarea lui. În ciuda insistențelor lui Samuel și chiar ale lui Saul, El a rămas ferm pe poziția Sa. El este total străin de slăbiciunile inimii omenești care se căiește neîntemeiat.

Samuel este expus la fermitatea deciziilor lui Dumnezeu și are astfel ocazia să își vindece inima de slăbiciunile atât de specifice firii omenești. Inima lui Samuel se înobilează prin contemplarea demnității și verticalității divine. Samuel încă îl plângea pe Saul? Făcea oare bine Samuel? Pe de o parte am putea să fim tentați să răspundem afirmativ, căci era de datoria sa să fie un vas al îndurării pe pământ. Dar pe de altă parte, am putea să întrezărim în inima lui Samuel o slăbiciune. O mijlocire pentru pocăința lui Saul ar fi fost cu siguranță binevenită, dar o continuare a regretării lui Saul nu era justificată. Saul nu dăduse semne de pocăință, iar Domnul luase deja decizia schimbării lui. Samuel ar fi trebuit să dea dovadă de flexibilitate și să accepte această schimbare din planul lui Dumnezeu și să aibă inima frământată de întrebarea: cine va fi acel om după inima lui Dumnezeu, care îl va înlocui pe Saul. Dar se pare că Samuel nu s-a putut desprinde așa de repede de visele pe care și le-a făcut prin Saul. De aceea Domnul intervine și-l muștră: „*Când vei înceta să îl plângi pe Saul pe care l-am lepădat?*”.

Un paradox pe care îl evidențiază imediat autorul este că, deși Samuel îl plânge pe Saul, el se teme că Saul l-ar putea omorî. Saul nu dorea să renunțe la funcția de împărat, și probabil era cu ochii pe Samuel așteptând momentul când acesta avea de gând să ungă pe altcineva ca împărat. Așa s-ar explica și frica lui Samuel, și spaima bătrânilor din Betleem la sosirea lui Samuel. Domnul ia aminte la teama legitimă a lui Samuel și îl învață că nu este obligat să dea raportul tuturor acțiunilor și că a omite anumite aspecte în anumite contexte nu reprezintă o minciună și o încălcare a dreptății divine. Samuel a venit în Betleem pentru a aduce o jertfă și pentru a unge ca împărat pe unul din fiii lui Isai. Totuși, când este întrebat de bătrâni cu privire la

motivul venirii sale, Samuel dezvăluie doar primul motiv. Domnul nu consideră acest lucru minciună.

Domnul ar fi putut să îi spună de la început lui Samuel că mezinul familiei este cel ales de Domnul. Dar Domnul nu procedează astfel. Oare de ce? Domnul vrea să învețe pe Samuel diferența dintre perspectiva omului și cea a lui Dumnezeu. Samuel, când îl vede pe întâiul născut al lui Isai (care era și foarte înalt) spune: „*Negreșit, Unsul Domnului este aici înaintea Lui.*” Această reacție spontană a lui Samuel îi dă prilejul Domnului să îi predea o lecție foarte importantă: „*Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.*” Sunt două diferențe fundamentale între perspectiva umană și cea divină. Mai întâi, omul este marcat de modele trecute și este mai puțin flexibil la schimbare și la nou. Samuel era încă marcat de imaginea lui Saul. Domnul însă nu Se căiește și nu-i pare rău asemenea unui om, și se detașează cu ușurință de ce a fost vechi pentru a susține noile faze ale planului Său. Și în al doilea rând, omul se lasă foarte repede impresionat de aparențe, de ce este vizibil și seducător. Domnul însă valorizează o inimă smerită și iubitoare de cer. Ceea ce este atât de seducător pentru om: inteligența, frumusețea și puterea fizică, bogăția, poziția socială, performanțele în carieră, nu-L impresionează deloc pe Domnul. Singura Sa „slăbiciune o reprezintă o inimă care-L caută și care se sfințește în ascuns.” Ce mă sperie pe mine, este că Samuel era în vârstă și avea o statură spirituală amețitoare, și totuși era încă așa de gri la firea pământească de citire a realității. În cele din urmă, era om și nu înger. Dar Domnul nu obosește să îl cheme pe Samuel să vadă lucrurile din jur prin ochii Cerului. Domnul nu-l muștră cu brutalitate pe Samuel, ci este atât de blând, încurajator și cald în vorbele Lui către Samuel. El știe că suntem țărână, El știe că am fost infectați până în adâncul ființei noastre de virusul păcatului și al îndumnezeirii, de aceea este îngăduitor cu noi atunci când ne predă cursurile Cerului.

David era mezinul, și avea probabil 16-17 ani. El fusese socotit atât de puțin important, căci nici nu fusese chemat la masă cu Samuel. El era cu oile la păscut. Dar Domnul privea la inima lui, și deși era doar un copil, Domnul vedea în el marele împărat care avea să devină. Domnul vedea în copilul David un mare potențial. În mod cert David nu era maturizat și nu era pregătit pentru funcția de împărat, dar Domnul privea spre viitor și a ales să-l încurajeze pe David. Oare știm să încurajăm începuturile slabe, oare știm noi să privim la un om imatur și plin de slăbiciuni și să citim în el marele potențial pe care-l ascunde și marea lucrare la care îl cheamă Domnul? Sau noi știm să apreciem și să încurajăm doar pe cei care sunt deja consacrați și confirmați în lucrare? După cum spune Napoleon: în traista fiecărui ostaș se ascunde un baston de mareșal.

Mă întreb din ce pricină l-a uns Domnul pe David ca împărat tocmai la această vârstă atât de fragedă? Oricum David avea să înceapă să domnească ca împărat (și doar peste Iuda) de-abia la vârsta de 30 de ani. Pe Saul Domnul l-a uns ca împărat când acesta avea cel puțin 30-40 de ani. De ce cu David a procedat altfel? Dumnezeu, în cazul lui Saul, nu insistă foarte mult pe procesul modelării caracterului său. Dar David va fi împăratul lui Israel cu care Domnul va încheia un legământ veșnic și din care avea să vină și Mesia. De aceea, autorul ne oferă mai multe detalii și despre perioada formării și pregătirii lui David. Este important să știm de la început că procesul pregătirii unui mare lider își are elementele sale specifice și nu este identic cu procesul modelării altor lideri. Saul a fost modelat într-un fel anume, David a fost modelat altfel. Deși există și asemănări în modurile în care Domnul își pregătește slujitorii Săi pentru lucrare, fiecare pregătire este unică deoarece fiecare slujitor este unic și trăiește într-un context unic. Domnul a decis să-l ungă pe David ca împărat când acesta avea în jur de 16-17 ani. Această

promisiune va fi și o resursă spirituală în perioada de mari încercări care va urma în viața lui David, dar va oferi și prilejul Domnului de a testa încrederea lui David în promisiunile Sale. În perioada în care era urmărit de Saul, David cu siguranță a fost ispitit să cârtească împotriva Domnului: „oare nu mi-ai promis Tu tronul de împărat? În ce fel îți împlinești Tu promisiunile? Oare nu îmi era mai ușor să trec prin aceste încercări dacă nu aveam această promisiune?”.

După ungerea lui David ca împărat, autorul revine la Saul. Saul este pus în contrast cu David: dacă Duhul Domnului a venit peste David, El Se îndepărtase de la Saul. Saul era muncit de un duh rău venit de la Dumnezeu. Bizară formulare: duh rău trimis de Dumnezeu. Oare Dumnezeu cel Sfânt conlucrează cu duhurile rele sau este slujit de acestea? În mod cert nu, dar știm că și cel rău trage la carul de biruință al Domnului. Intenția celui rău este să prăpădească, să ucidă și să nimicească. Dar el nu poate face nimic de capul lui. Domnul trasează limite acțiunilor celui rău, care într-un fel sau altul, se dovedesc mai târziu că lucrează spre împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Un duh rău a venit peste Saul. Scopul lui Satan era ca să-l chinuie pe Saul și să-l determine prin această suferință să se îndepărteze și mai mult de Domnul. Dar intenția Domnului era cu siguranță alta. Deși Domnul îl lepădase pe Saul ca împărat și Se depărtase de el, aceasta nu înseamnă că a renunțat să lupte pentru mântuirea lui. Nu, îndurările Domnului nu au ajuns la capăt, ci ele se înnoiesc în fiecare dimineață. Domnul dorea să-l atenționeze pe Saul că se depărtase de El și că adevăratul război era de natură spirituală. Saul era încă împărat și încă se bucura de succese. S-ar fi putut foarte repede gândi că Samuel a exagerat când i-a spus în cap. 15: „*Domnul te leapădă astăzi din funcția de împărat.*” Însă chinul adus de acest duh rău era un semn al lepădării sale. Ba mai mult, îi aducea aminte lui Saul de lecția pe care o învățase la Ghibea când Duhul Domnului a venit peste el și a proorocit. Acolo unde era garnizoana vrăjmașului (dușmanul fizic) Domnul îl focalizează asupra lumii spirituale și asupra adevăratului război. Îl vom vedea pe Saul focalizat pe dușmanii fizici ca filistenii, sau ca David care ar fi dorit să-i ia împărăția, sau ca Ionatan care s-ar fi putut răscula împotriva lui. Însă Saul uită de adevăratul vrăjmaș șarpele cel vechi care l-a amăgit și i-a frânt astfel relația cu Domnul. Domnul dorește recuperarea lui Saul și îngăduie chinuirea acestuia de un duh rău.

Domnul îl intersectează pe Saul în mod providențial cu David. Slujitorii lui Saul sunt extrem de lucizi și îi explică pe de o parte lui Saul, care este cauza suferinței sale (un duh rău trimis de Domnul), dar pe de altă parte îi propun și o soluție: să-i cânte ceva cu arfa. Se pare că evreii descoperiseră deja efectul pozitiv pe care îl are muzica asupra sufletului omenesc, și probabil în mod special muzica religioasă. Astăzi cercetătorii vorbesc despre meloterapie (terapie prin muzică). Deși sunt încă multe aspecte de cercetat, este cert faptul că muzica are anumite efecte asupra stării sufletești și spirituale ale unui om. Pasajul ne spune că atunci când David cânta, duhul cel rău se depărta de la Saul. Iată că muzica ar avea un efect direct chiar asupra lumilor spirituale. Putem accentua că cel ce cânta era David, că poate cânta lui Dumnezeu, că poate se și ruga în același timp, dar nu putem să nu subliniem și faptul că nu doar se ruga, că nu doar stătea lângă Saul, ci că și cânta. Interferența dintre lumea fizică și cea spirituală s-ar putea să fie mai mare decât bănuim noi.

Oare de ce premeditează Domnul ca cel care să îi cânte lui Saul cu arfa să fie tocmai David? Cred că este un nou semn de îndurare a lui Dumnezeu către Saul. Duhul cel rău se depărta de la Saul atunci când David cânta. Saul fusese lepădat ca împărat, dar putea oricând să refacă relația cu Domnul. Condiția era pocăința, iar în cazul lui pocăința presupunea și disponibilitatea de a renunța la împărăție. Saul ar fi trebuit să vină înaintea Domnului astfel: „Doamne, iartă-mi nebunia și păcatul. Doresc să trăiesc din nou în ascultare. Sunt oricând gata să părăsesc scaunul de domnie și să i-l las celui pe care tu îl vei alege. Înștiințează-mă doar cine

este, și eu voi fi primul care voi susține înălțarea lui ca împărat!”. Dar Saul se îndrăgostise prea mult de putere și de împărăție. Domnul totuși încearcă să-l înalțe pe David chiar sub ochii lui, pentru a-i veni mai ușor lui Saul să renunțe la scaunul de împărat în favoarea lui David. Saul are ocazia să îl cunoască pe David înainte să afle că el este cel uns de Samuel ca împărat. David este un tânăr minunat și capătă trecere înaintea lui Saul. Ba mai mult, el este acela prin care Domnul lucrează pentru a-i alina chinurile. Oare nu este David și cheia reintrării sale în relația cu Domnul? Oare dacă se va smeri înaintea lui David, Domnul nu-l va primi înapoi cu mare bucurie?

Primul pas al înălțării lui David este reprezentat de ajungerea sa la curtea lui Saul. De la un băiat necunoscut care avea grijă de oile tatălui său, ajunge cântărețul împăratului și cel ce purta armele împăratului. Dar adevărata înălțare a lui David are loc în urma luptei cu Goliat. Dumnezeu orchestrează un context unic tocmai pentru a-l înalța pe David înaintea lui Israel și pentru ași glorifica Numele prin el într-un mod cu totul special. În pragul unei noi bătălii cu filistenii, are loc un eveniment deosebit: un ostaș de-al filistenilor provoacă la luptă un ostaș din armata lui Israel. Este foarte interesant că Israel acceptă această provocare. În cele din urmă puteau ignora cererea filisteanului și să înceapă pur și simplu lupta. Dar Goliat aruncă ocară asupra lui Israel și aduce și teama în tabără. Pur și simplu oastea lui Israel este demoralizată și întemnițată în frică de cuvintele lui Goliat. Ba mai mult, nimeni din Israel nu are curajul să încerce să se lupte cu filisteanul. Și lipsa de curaj părea justificată. Filisteanul era un uriaș care avea o înălțime de aproape trei metri, era un războinic cu multă experiență (războinic din tinerețea lui) și avea un echipament de luptă impresionant: doar zalea cântărea aproximativ 57 de kg și până și fluierile picioarelor îi erau acoperite cu echipament de protecție, iar scutul era atât de mare încât era nevoie de un om în toată firea pentru a-l susține. Din perspectiva elementelor vizibile era o nebunie să încerci să te lupți cu el, era vorba de moarte sigură. Iată că nici măcar Abner, curajosul Abner nu s-a avântat în această luptă cu filisteanul. Saul era bătrân și înaintat în vârstă, iar despre Ionatan nu ni se spune nimic. Ionatan, martorul credinței din cap. 14 nu răspunde provocării filisteanului. Oare de ce? Este posibil ca și el să fie avut un moment de slăbire a credinței în fața măreției și furiei filisteanului. Este însă și o altă variantă de răspuns: este posibil ca Domnul să nu-i fi dat confirmarea de a merge la luptă tocmai pentru că avea un alt plan cu David. Știm că Ionatan nu se avânta de capul lui în aceste contexte, ci aștepta călăuzirea lui Dumnezeu. 40 de zile, Filisteanul a aruncat ocară asupra oștirii lui Israel, și implicit asupra Dumnezeului lui Israel. Ne aducem aminte că Saul era înalt și că poporul își pusese încrederea în el. Dar iată că acum a apărut cineva mai înalt. Încrederea în om e utilă până când apare un alt om mai puternic.

David este trimis de tatăl său să ducă de mâncare fraților lui și să aducă vești de la ei, și când ajunge în tabăra filistenilor aude și el cuvintele batjocoritoare ale lui Goliat și observă și teama care paralizează poporul. În acest moment, începe procesul luării unei decizii foarte dificile. Deși el nici măcar nu făcea parte din oastea lui Israel, deși nu avea nici o responsabilitate față de această situație și nici nu a primit o chemare directă din partea lui Dumnezeu, el începe să se gândească la posibilitatea de a-l înfrunta pe Goliat. El cere de la popor mai multe informații. Cum de a luat David o asemenea decizie? Ce l-a motivat, ce l-a ajutat? Un motiv a fost faptul că era pusă în joc onoarea Dumnezeului său. Dumnezeul său era ocărât în fața a două armate. El știa din istoria lui Israel că Domnul dorește să-Și înalțe Numele Său înaintea oamenilor și că orchestrează diferite contexte pentru acest lucru. Oare să nu fie acesta un nou context în care Numele Domnului să fie slăvit? Apoi, David își dă seama că nu este nimeni din Israel, care să nu fie paralizat de teamă. Cu toate acestea el poate să învingă teama. Dacă toți se tem, și eu nu mă

tem - se putea gândi David - oare nu este acesta un dar de la Domnul și un semn al chemării lui? Poate că și recompensa despre care vorbea poporul a reprezentat și ea un factor motivator în plus, chiar dacă nu decisiv. Apoi, David credea în puterea lui Dumnezeu și că El poate să aducă mântuirea celui mai slab în fața celui mai tare.

Deci, Numele lui Dumnezeu era ocărât, iar Domnul vrea și are puterea să Își înalțe Numele. Singura întrebare la care mai necesita un răspuns era: oare Domnul va dori să își arate puterea prin mine, David? David și-a răspuns probabil: de ce nu? Iată măcar trei motive: spre deosebire de restul poporului mie nu mi-e teamă, apoi, Domnul m-a uns împărat și deci mi-a dat o responsabilitate și o chemare specială, și nu în ultimul rând am câteva experiențe în care Domnul a dorit să Își manifeste puterea prin mine. Într-adevăr, experiențele în care a biruit în mod miraculos ursul și leul, au reprezentat un factor decisiv în luarea hotărârii de a-l înfrunta pe Goliat: „*Domnul care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean.*” Păzitul oilor pare o activitate simplă și care nu-ți oferă multe oportunități de dezvoltare personală. Dar iată că Domnul a folosit lucru acesta și a transformat activitatea de păzire a oilor într-un minunat proces de creștere a credinței și a curajului lui David. Confruntarea cu un leu sau cu un urs, sunt experiențe traumatizante pentru un om în toată firea și plin de putere și curaj. Iată că acest copil se luptă cu ursul și cu leul și-i biruiește. Este absolut de necrezut. Domnul însă a fost cu el și i-a insuflat curajul și puterea necesară.

David primește aprobarea lui Saul. Iată că el este credibil și Saul nu-l consideră mândru sau înfumurat. În lupta cu Goliat, autorul insistă din nou pe diferența dintre perspectiva omului și cea a lui Dumnezeu: „*Filisteanul s-a uitat, și când a zărit pe David, a râs de el, căci nu vedea în el decât un copil cu păr bălai și fața frumoasă.*”Dar David i-a spus: „*Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele oștirii lui Israel pe care ai ocărât-o.*” David este extrem de lucid și foarte sigur pe el și deciziile sale: „*Astăzi Domnul te va da în mâinile mele (...) și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Căci biruința este a Domnului.*” David este conștient de dorința lui Dumnezeu de a-Și înălța Numele înaintea popoarelor și înțelege că acest context de criză a fost îngăduit de Dumnezeu tocmai pentru ca Numele Domnului să poată fi înălțat. Și apoi, el este conștient că în această ecuație, slăbiciunile lui constituie de fapt un avantaj. Dacă el ar fi fost un războinic încercat, la fel de înalt ca și Goliat, și înarmat până în dinți, atunci Domnul nu ar fi putut arăta la fel de clar că biruința este a Lui. Iată deci că slăbiciunile sale ca războinic pun în lumină harul și puterea lui Dumnezeu. Mulțimea trebuia să cunoască că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Atunci prin ce mântuiește Domnul? Prin harul și puterea Sa și prin credința omului! Oamenii sunt bolnavi de ei înșiși și nu văd în succesele lor puterea și harul lui Dumnezeu. Ei se văd pe ei înșiși și își însușesc biruințele venite de la Domnul. Foarte repede ajung să se bată cu pumnul în piept și să spună: prin puterea mea, prin înțelepciunea mea, prin bunătatea mea! De aceea, Domnul îngăduie situații de criză în care omul să își aducă aminte de neputința și limitele lui, și aduce izbăviri miraculoase prin vase slabe și neînsemnate în care să strălucească cu claritate slava și puterea Lui. Ne aducem aminte de ce i-a spus Domnul lui Ghedeon: „*poporul pe care-l ai cu tine este prea mult, pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea și să zică: „Mâna Mea m-a izbăvit.”*” (Jud.7:2).

Noi de regulă ne speriem de slăbiciuni, de limite, de neputință, de situații de criză, de dezavantaje. Însă ele reprezintă de fapt un mare avantaj. Pavel le spune corintenilor:

„*Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost*

pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmfi. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci, mă voi lăuda bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Cor. 12:7-10).

Dar Domnul nu previne doar căderea în păcatul mândriei al vasului prin care El lucrează, dar și căderea în idolatrie a celor care beneficiază de binecuvântările dăruite prin acel vas. Dumnezeu nu luptă doar împotriva slăvirii de sine, dar și împotriva idolatrizării celui alt. De aceea, El folosește oameni slabi și neînsemnați pentru a aduce marile sale biruințe. De aceea Pavel le spune tot corintenilor:

„Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii. De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să le facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” (Cor.1:25-29).

În cartea judecători descoperim cum Dumnezeu alege să lucreze prin cei slabi și disprețuiți pentru a-Și înălța Numele și a face de rușine pe cei puternici. Dumnezeu lucrează mai întâi prin Ehud care era lipsit de o mână. Slăbiciunea sa, însă devine un avantaj și cheia izbânzii sale, căci acolo îi oferă posibilitatea să își ascundă arma care va lovi pântecul vrăjmașului, pântec care ne trimite cu gândul la belșugul în care trăia vrăjmașul în urma asupririi lui Israel. Pofta și lăcomia vrăjmașului, cele care au generat distrugerea lui Israel, îl duc pe acesta în capcană, căci se lasă atras de darul pe care i l-a adus Ehud. Apoi, Dumnezeu, pentru nimicirea lui Sisera, temuta căpetenie a oștirii lui Iabin lucrează prin două femei: mai întâi prin Debora, și apoi prin Iaela. „Slăbiciunea” Iaelei într-un context de război (o femeie, fără experiența războiului) se dovedește a fi un avantaj, căci Sisera se adăpostește în cortul ei fără să prevadă lovitura fatală pe care o va primi. Sisera este lovită chiar în tâmplă. Vrăjmașul este din nou lovit într-un punct care simbolizează puterea lui, căci Sisera se mândrea cu o inteligență militară de excepție. Inteligența sa nu-i este suficientă pentru a prevedea acțiunile Iaelei. Apoi, Dumnezeu îl alege pe Ghedeon a cărui familie este cea mai săracă din Manase și care este cel mai mic din casa tatălui său. El este trimis cu o armată mică (300 de oameni) împotriva armatei imense a madianiților: Peste 125.000 de ostași. Slăbiciunea lui Ghedeon și a armatei sale (numărul mic de ostași) se dovedește a fi un avantaj, căci ei se pot organiza foarte bine și puterea Domnului este înălțată cu claritate înaintea poporului. Mărimea armatei madianiților se transformă într-un dezavantaj, căci se dezorganizează rapid și ajung să se lupte între ei, și în urma înfrângerii primite, face de ocară pe Baal și idolii madianiților. Apoi, Dumnezeu lucrează prin Iefta, care provine dintr-o relație nelegitimă a tatălui său și este renegat și alungat de restul familiei. Și nu în ultimul rând, Dumnezeu lucrează prin Samson, luptătorul fără armată. Este evident cum Dumnezeu, pentru a-și înălța Numele, alege vasele cele mai slabe pentru a face de rușine pe cele puternice. El se folosește de slăbiciunea unora pentru a lovi direct în mândria vrăjmașului. Cred că David cunoștea destul de bine istoria judecătorilor. Astfel, se explică luciditatea sa din contextul luptei

cu Goliat. Este fantastic să nu te sperii de slăbiciunile și dezavantajele tale, ci să vezi în ele un avantaj. Lucrul acesta este posibil doar dacă înțelegi principiile sfinte din cartea judecători, modul în care Dumnezeu vrea ca Numele Său și puterea sa să strălucească cu claritate înaintea oamenilor atât de predispuși să-și însușească biruințele Domnului și să idolatrizeze vasele prin care Dumnezeu lucrează.

În cap. 17 Dumnezeu își înalță Numele prin David, dar îl înalță și pe David înaintea lui Saul și înaintea poporului. Domnul vrea să le facă cunoscut care este noul împărat pe care l-a ales El. Saul va avea ocazie să-și dovedească pocăința prin renunțarea la domnie în favoarea lui David, iar poporul va putea beneficia de un împărat mai bun. Dar oare se va smeri Saul în fața lucrării lui Dumnezeu prin David sau se va ține cu dinții de scaunul de domnie din care fusese lepădat?